

Sygn. akt VI GC 1495/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2021 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **F. O. z siedzibą w T. (Estonia)**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda F. O. z siedzibą w T. kwotę 2 899,50 złotych (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda F. O. z siedzibą w T. kwotę 1 117 złotych (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1495/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 grudnia 2019 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sprecyzowanym pismem z dnia 05 marca 2020 roku (k. 8 akt), powód F. O. z siedzibą w T. (Estonia) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 2 899,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 08 grudnia 2016 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. jako najemca zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako wynajmującym umowę odpłatnego udostępnienia pojazdu do krótkotrwałego korzystania. Przedmiotem umowy był najem pojazdu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za cenę w kwocie 184,50 złotych brutto za każdą rozpoczętą dobę najmu. Pojazd został pozwanemu wydany w dniu 08 grudnia 2016 roku o godzinie 12:30, a jego zwrot nastąpił w dniu 28 grudnia 2016 roku o godzinie 13:15, co stwierdzono pisemnymi protokołami.

Czynsz najmu w kwocie 3 874,50 złotych za 21 dób najmu został uznany przez pozwanego w protokole zwrotu pojazdu. W związku z tym pozwanemu w dniu 28 grudnia 2016 roku została wystawiona faktura na tę kwotę.

W dniu 17 stycznia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z powodem F. O. z siedzibą w T. w Estonii umowę przelewu wierzytelności wobec pozwanego o zapłatę czynszu najmu wraz z należnymi kosztami i odsetkami.

Powód F. O. z siedzibą w T. w Estonii wzywał pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. do zapłaty zaległego czynszu, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 09 października 2020 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 2771/20 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. domagał się oddalenia powództwa w całości kwestionując roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował, aby strony zawarły umowę najmu pojazdu i aby pozwany użytkował pojazd powoda. Pozwany podniósł, że nie wiedział o przekazaniu pojazdu P. M., który nie był uprawniony do zawierania umów w imieniu i na rzecz pozwanego. P. M. nie uzyskał nigdy zgody pozwanego na użytkowanie pojazdu powoda w ramach działalności pozwanego. Zgody na wynajem pojazdów w imieniu pozwanego zawsze udzielał bowiem prezes zarządu.

Powód w ocenie pozwanego nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia i nie udowodnił, aby rzekomy najem pojazdu miał miejsce w dniach wskazanych w pozwie. Jednocześnie pozwany wskazał, że ani przedmiotowa faktura, ani wezwanie do zapłaty z nią związane, nie zostały mu doręczone. Nie był mu także nigdy prezentowany ani doręczony projekt porozumienia dołączony do pozwu.

Pozwany zakwestionował także, aby powód skutecznie nabył roszczenie przeciwko pozwanemu od spółki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 roku (k. 135-136 akt) pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wskazał, że zawarcie umowy najmu, umocowanie P. M. do zawarcia umowy oraz korzystanie z pojazdu nie są kwestionowane przez pozwanego. Sporne pozostają natomiast czas trwania najmu, wysokość roszczenia oraz legitymacja procesowa powoda w kontekście postępowania przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie oraz wypowiedzenie powierniczego przelewu wierzytelności, albowiem pozwany nie otrzymał takiego wypowiedzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. reprezentowany przez P. M. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę odpłatnego udostępnienia pojazdu do krótkotrwałego korzystania.

Przedmiotem powyższej umowy najmu był pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Strony uzgodniły czynsz najmu w kwocie 184,50 złotych brutto za każdą rozpoczętą dobę najmu.

Pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został wynajęty na czas likwidacji szkody z dnia 03 listopada 2016 roku powstałej w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), z którego korzystał (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a do której to szkody doszło z winy sprawcy ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W..

Zgodnie z pkt 4.1 umowy pojazd miał być udostępniony od dnia zawarcia umowy na zasadny okres likwidacji szkody, w którym to okresie z powodu jej zaistnienia korzystający nie może korzystać z posiadanego pojazdu, przy czym zasadności tego okresu przestrzegać miał korzystający.

Stosownie do pkt 7.1. umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. stale współpracował z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Po zakończeniu korzystania z wynajętego pojazdu najemca mógł rozliczyć koszty związane z umową bezgotówkowo. Warunkiem takiego rozliczenia było dostarczenie wymaganych dokumentów, w tym dokumentów potwierdzających zasadność korzystania z pojazdu oraz podpisanie z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowy przelewu wierzytelności do inkasa zgodnie z przekazanym wzorem w terminie 14 dni od daty zakończenia korzystania z pojazdu.

Zgodnie z pkt 7.3 umowy w przypadku rozliczenia bezgotówkowego korzystający zobowiązany był zapłacić kwotę wykraczającą ponad przysługującą mu wierzytelność względem podmiotu odpowiedzialnego za szkodę z tytułu pokrycia kosztów korzystania z pojazdu zastępczego.

umowa – k. 17 akt, pełnomocnictwo – k. 18 akt, oświadczenie posiadacza pojazdu – k. 106 akt, oświadczenie o warunkach korzystania z pojazdu – k. 107 akt, pełnomocnictwo – k. 112 akt, oświadczenie – k. 113 akt

P. M. w okresie od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia 30 listopada 2017 roku był pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. i posiadał pisemne pełnomocnictwo podpisane przez prezesa zarządu tejże spółki – T. B. do jej reprezentowania w sprawie związanej z likwidacją szkody w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz do jej reprezentowania w zakresie niezbędnym do zawarcia i rozliczenia umowy o korzystanie z pojazdu zastępczego.

umowa o pracę – k. 73-78 akt, rozwiązanie umowy o pracę – k. 79 akt, pełnomocnictwo – k. 112 akt oraz k. 197 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, upoważnienie – k. 196 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

Wynajęty pojazd marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został wydany P. M. w dniu 08 grudnia 2016 roku o godzinie 12:30, a zwrócony w dniu 28 grudnia 2016 roku o godzinie 13:15.

W protokole zwrotu pojazdu wskazane zostało m. in. wynagrodzenie za korzystanie z pojazdu w kwocie 3 874,50 złotych, którą to kwotę najemca zobowiązał się rozliczyć bezgotówkowo.

umowa – k. 17 akt, protokół zwrotu pojazdu – k. 19 akt, oświadczenie – k. 113 akt

W związku z realizacją umowy najmu pojazdu zastępczego w dniu 28 grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. fakturę numer (...) na kwotę 3 874,50 złotych brutto tytułem odpłatnego udostępnienia pojazdu na 21 dób po stawce w kwocie 184,50 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 11 stycznia 2017 roku.

faktura – k. 20, 33 akt

W dniu 28 grudnia 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. jako cedent zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako cesjonariuszem, przy udziale wierzyciela – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., umowę przelewu wierzytelności do inkasa.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. oświadczył, że na podstawie umowy z dnia 08 grudnia 2016 roku korzystał z pojazdu zastępczego przez okres 21 dni, stawka czynszu wynosiła kwotę 184,50 złotych za dobę, zaś łączny koszt najmu wyniósł kwotę 3 874,50 złotych brutto i nie został dotychczas rozliczony z wierzycielem.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. oświadczył, że przysługuje mu wobec (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. jako ubezpieczyciela sprawcy szkody roszczenie o odszkodowanie obejmujące koszt korzystania

z najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 874,50 złotych brutto i wierzytelność tę przelał na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w celu jej dochodzenia od ubezpieczyciela sprawcy szkody (§ 2 ust. 1 w zw. z § 1 ust. 2 umowy).

Strony uzgodniły, że uzyskana przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cedenta) kwota odszkodowania zostanie niezwłocznie przekazana na rachunek bankowy wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na pokrycie czynszu najmu, by na tej drodze doszło do efektywnego wygaśnięcia zobowiązania.

umowa przelewu wierzytelności – k. 108 akt, pełnomocnictwa – k. 109, 110, 112 akt

Naprawę pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 03 listopada 2016 roku przeprowadzał (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W..

potwierdzenie okresu likwidacji szkody – k. 59, 77 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

(...) spółka akcyjna V. (...) z siedzibą w W. jako ubezpieczyciel sprawcy szkody uiszczył na rzecz poszkodowanego tytułem czynszu najmu pojazdu zastępczego kwotę 975 złotych.

niesporne, a nadto: rozliczenie – k. 111 akt

Pozwem z dnia 17 maja 2017 roku wniesionym do Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2 899,50 złotych tytułem odszkodowania obejmującego pozostałą część kosztów najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody z dnia 03 listopada 2016 roku powstałej w pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (poszkodowany – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.).

Wyrokiem z dnia 02 grudnia 2019 wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18 Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 398,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że pozwany przed wytoczeniem powództwa zapłacił kwotę 975 złotych, a do pokrycia przez ubezpieczyciela pozostała jeszcze kwota 1 423,50 złotych. Wskazano także, że redagując wyrok omyłkowo wprowadzono do orzeczenia kwotę 2 398,50 złotych, która nie uwzględnia części należności uregulowanej wytoczeniem powództwa w kwocie 975 złotych.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie oddalił wniosek pozwanego o sprostowanie wyroku w powyższym zakresie.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 11 marca 2021 roku oddalił apelację powoda. Pozwany nie składał apelacji.

pozew – k. 3-7 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, wyrok – k. 261 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, uzasadnienie – k. 269-273 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, postanowienie z dnia 26 kwietnia 2020 roku – k. 293 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, wyrok z dnia 11 marca 2021 roku – k. 323 akt sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie

W dniu 17 stycznia 2019 roku spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z F. O. z siedzibą w T. w Estonii umowę przelewu wierzytelności przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wynikającej z umowy z dnia 08 grudnia 2016 roku w kwocie 3 874,50 złotych.

umowa przelewu wierzytelności – k. 21-22 akt, pełnomocnictwo i wyciąg z rejestru wraz z tłumaczeniem – k. 23-27, 37 akt

Pismem z dnia 03 grudnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cesjonariusz) wypowiedział (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (cedent oraz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (wierzyciel) umowę przelewu wierzytelności do inkasa z dnia 28 grudnia 2016 roku z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec trzeciego pełnego miesiąca kalendarzowego.

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem nadania – k. 98 akt, pełnomocnictwo – k. 99 akt

Pismem z dnia 09 grudnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (wierzyciel) wypowiedział (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (cedent) oraz (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cesjonariusz) umowę przelewu wierzytelności do inkasa z dnia 28 grudnia 2016 roku ze skutkiem natychmiastowym.

oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem nadania – k. 34 akt, pełnomocnictwo – k. 103 akt

Pismem z dnia 09 grudnia 2019 roku F. O. z siedzibą w T. w Estonii poinformował (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o nabyciu wierzytelności z tytułu czynszu najmu pojazdu oraz wezwał do zapłaty pozostałej kwoty 2 899,50 złotych.

pismo – k. 28-30 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz dowodów z dokumentów, w tym dokumentów urzędowych, znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt XV GC 3084/18 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, których prawdziwość i autentyczność nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 15 września 2021 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność „określenia wartości korzystania z pojazdu przez pozwanego w okresie od wydania do zwrotu” jako zbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wskazać bowiem należy, że w przedmiotowej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z umowy najmu łączącej pozwanego i poprzednika prawnego powoda, zgodnie zaś z protokołem wydania i odbioru – najem pojazdu zastępczego przez pozwanego trwał w okresie od dnia 08 grudnia 2016 roku do dnia 28 grudnia 2016 roku, a zatem 21 dób. Stosownie natomiast do pkt 4.1 umowy pojazd ten miał być udostępniony od dnia zawarcia umowy na zasadny okres likwidacji szkody, w którym to okresie z powodu jej zaistnienia korzystający (pozwany) nie może korzystać z posiadanego pojazdu, przy czym zasadności tego okresu przestrzegać miał korzystający. W tej zaś sytuacji, zwłaszcza gdy naprawę uszkodzonego pojazdu przeprowadzał nie powód (czy jego poprzednik prawny), ale inny podmiot – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. – brak jest jakichkolwiek podstaw także do badania prawidłowości przebiegu procesu naprawczego i ewentualnego obciążania powoda (czy jego poprzednika prawnego) opieszałością zakładu naprawczego. Na marginesie jedynie wskazać należy, że w przypadku gdyby pozwany twierdził, że okres najmu pojazdu zastępczego został wydłużony przez nieprawidłowe działanie zakładu naprawczego, może od tego podmiotu dochodzić odszkodowania obejmującego szkodę za tenże wydłużony takim zachowaniem

okres najmu. Nie wpływa to jednakże na obowiązek uregulowania należności powodowi za czas najmu wynikający z umowy i protokołów zwrotu, których autentyczności i prawdziwości pozwany nie zdołał skutecznie podważyć i zakwestionować, stosownie do treści art. 253 k.p.c. W tej sytuacji czas trwania najmu nie budzi wątpliwości, podobnie jak i stawka najmu wynikająca wprost z umowy. Powyższe zaś powoduje, że wartość czynszu najmu stanowi iloczyn okresu najmu wynikającego z umowy i protokołów oraz stawki. Podkreślić przy tym raz jeszcze należy, że zgodnie z umową, została ona zawarta wprawdzie na zasadny okres likwidacji szkody, przy czym zasadności tego okresu – co wprost wynika z jej postanowień – przestrzegać miał korzystający, a więc pozwany i to on odpowiadał wobec powoda za zapłatę czynszu najmu za okres korzystania z pojazdu, zaś jego ewentualne wydłużenie z przyczyn leżących po stronie innego podmiotu (np. zakładu naprawczego), pozostawało dla odpowiedzialności pozwanego wobec powoda (z umowy najmu) bez jakiegokolwiek znaczenia. Co więcej, wskazać należy, że w dniu 28 grudnia 2016 roku pozwany jako cedent zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako cesjonariuszem, przy udziale wierzyciela – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., umowę powierniczego przelewu wierzytelności (wobec ubezpieczyciela o odszkodowanie), w której to umowie pozwany wprost oświadczył, że na podstawie umowy z dnia 08 grudnia 2016 roku korzystał z pojazdu zastępczego przez okres 21 dni, stawka czynszu wynosiła kwotę 184,50 złotych za dobę, zaś łączny koszt najmu wyniósł kwotę 3 874,50 złotych brutto i nie został dotychczas rozliczony z wierzycielem. Powyższe świadczy również o uznaniu długu przez pozwanego w tym zakresie, zwłaszcza, że pozwany na żadnym etapie postępowania od złożonego oświadczenia nie uchylił się.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka T. M., albowiem oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 roku pełnomocnik pozwanego wniosek ten cofnął.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód F. O. z siedzibą w T. (Estonia) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 2 899,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty pozostałej części należnego mu czynszu najmu w związku z wynajęciem pozwanemu pojazdu zastępczego na podstawie umowy zawartej w dniu 08 grudnia 2016 roku.

Ostatecznie poza sporem, mając na uwadze oświadczenie pozwanego złożone na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2021 roku, pozostawało, że strony zawarły umowę najmu, jak też umocowanie P. M. do jej zawarcia w imieniu pozwanego, niesporny był także fakt korzystania z pojazdu. Sporny między stronami pozostał zaś czas trwania najmu i wysokość roszczenia oraz legitymacja procesowa powoda (w umowie o przelew wierzytelności zawarto bowiem zapis, że do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, należność nie będzie dochodzona od pozwanego), a także wypowiedzenie umowy przelewu wierzytelności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji procesowej, to wskazać należy, że zarzut ten nie jest zasadny.

Posiadanie przez strony legitymacji w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Sąd bierze ją zaś pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania. Jest ona instytucją prawa materialnego i oznacza uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna), które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony bądź w ustawie (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 stycznia 2010 roku, sygn. akt II CSK 323/09 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku, sygn. akt V ACa 1009/12).

Z przedłożonego w sprawie dokumentu – umowy przelewu wierzytelności do inkasa z dnia 28 grudnia 2016 roku wynika, że przedmiotem powierniczego przelewu wierzytelności była wierzytelność pozwanego (...) spółki z ograniczoną z siedzibą w B. wobec ubezpieczyciela sprawcy szkody (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. w postaci odszkodowania obejmującego zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 874,50 złotych i ta właśnie wierzytelność – a nie wierzytelność z umowy najmu – została przelana na rzecz cesjonariusza (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w celu jej dochodzenia od ubezpieczyciela. A zatem przedmiotem umowy powierniczego przelewu wierzytelności między pozwanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. a powiernikiem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. była inna wierzytelność niż wierzytelność będąca przedmiotem niniejszego postępowania, tj. wierzytelność powoda wobec pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o zapłatę czynszu najmu pojazdu zastępczego zgodnie z łączącą strony umową najmu. Powyższe zaś powoduje, że nie było przeszkód, aby powód jako wierzyciel zbył swoją wierzytelność wobec pozwanego, co miało miejsce w dniu 17 stycznia 2019 roku, kiedy to wynajmujący – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z powodem F. O. z siedzibą w T. w Estonii umowę przelewu wierzytelności wobec (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wynikającej z umowy z dnia 08 grudnia 2016 roku w kwocie 3 874,50 złotych. Nie było więc wątpliwości, że powód skutecznie nabył powyższą wierzytelność, tym bardziej, że wymagalność wierzytelności o zapłatę czynszu przewidziana w § 3 umowy z dnia 28 grudnia 2016 roku i uzależniona od oddalenia lub częściowego oddalenia powództwa, nastąpiła i miała miejsce z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18, tj. z dniem 11 marca 2021 roku, a więc istniała w chwili zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie. Niezależnie od powyższego Sąd zważył, że umowa przelewu wierzytelności do inkasa z dnia 28 grudnia 2016 roku została pozwanemu wypowiedziana zarówno przez wierzyciela (oświadczeniem z dnia 09 grudnia 2019 roku), jak i przez cesjonariusza – (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (oświadczeniem z dnia 03 grudnia 2019 roku), a zatem jej postanowienia nie znajdują zastosowania, co oznacza, że wymagalność wierzytelności oznaczana jest zgodnie z określonym terminem płatności. Wskazać przy tym należy, że wprawdzie pozwany podnosił, że nie otrzymał powyższych wypowiedzeń, niemniej jednak w aktach sprawy znajdują się potwierdzenia nadania przesyłek na prawidłowy adres pozwanego, co stanowi wystarczający dowód dla uznania, że pozwany mógł zapoznać się z treścią złożonych oświadczeń. Pozwany natomiast nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej celem wykazania, iż przesyłka ta nie została rzeczywiście do niego nadana i nie została mu dostarczona (choćby poprzez złożenie reklamacji dotyczącej tejże przesyłki w placówce pocztowej). Nie było przy tym wątpliwości, że oświadczenie to z całą pewnością zaś pozwany otrzymał w toku niniejszego procesu w związku z doręczeniem mu odpisu składanych pism. Zarzut braku legitymacji czynnej powoda nie mógł być uznany za słuszny.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

W niniejszej sprawie strony umowy z dnia 08 grudnia 2016 roku niewątpliwie, i co ostatecznie nie stanowiło kwestii spornej, zawarły umowę najmu, której przedmiotem był najem pojazdu marki K. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po stawce w kwocie 184,50 złotych za dobę najmu. W związku z wykonaniem powyższej umowy poprzednik prawny powoda – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w dniu 28 grudnia 2016 roku wystawił na rzecz pozwanego fakturę numer (...) na kwotę 3 874,50 złotych brutto stanowiącą iloczyn czasu trwania najmu (od dnia 08 grudnia 2016 roku do dnia 28 grudnia 2016 roku) oraz umówionej stawki. Wysokość powyższej kwoty potwierdzona została także oświadczeniem pozwanego zawartym w umowie przelewu wierzytelności do inkasa z dnia 28 grudnia 2016 roku. W tej sytuacji niezrozumiałe pozostaje kwestionowanie okresu najmu, czy stawki za najem, skoro stawka ta wynika wprost z umowy. Jeżeli zaś chodzi o okres najmu, to zważyć należy, że powód swoje roszczenie wywodzi z umowy najmu łączącej strony, zaś czas jego trwania wynika z protokołu wydania i zwrotu i w żaden sposób dokument ten, po myśli art. 253 k.p.c. nie został przez pozwanego skutecznie zakwestionowany. Jak już wskazano powyżej dla czasu trwania najmu, za który pozwany odpowiada względem powoda nie ma znaczenia zaś badanie prawidłowości przebiegu procesu naprawczego, stąd też brak jest możliwości ewentualnego obciążania powoda (czy jego poprzednika prawnego) ewentualną opieszałością zakładu naprawczego, którym powód przecież nie był. Pozwany korzystał z pojazdu powoda przez określony czas – 21 dób, i względem powoda, który nie odpowiadał za naprawę pojazdu

uszkodzonego, pozwany jest zobowiązany uregulować czynsz za cały czas trwania najmu, tym bardziej, że zgodnie z umową najmu to właśnie na nim, a nie na powodzie, spoczywał obowiązek przestrzegania zasadnego okresu likwidacji szkody. Podkreślić przy tym należy, że jedynie w przypadku odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela sprawcy szkody wobec poszkodowanego z uwagi na treść art. 361 k.p.c. i art. 362 k.p.c. odpowiada on wobec poszkodowanego za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, reguła ta zaś w żadnej mierze nie dotyczy stosunku umownego między wynajmującym a najemcą, zwłaszcza gdy wynajmujący nie ma jakiegokolwiek wpływu na czas trwania naprawy.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że prawomocnym wyrokiem z dnia 02 grudnia 2019 wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18 Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. – ubezpieczyciela sprawcy szkody na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cesjonariusza, inkasenta) kwotę 2 398,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 18 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Zważyć jednakże należało, że to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania spełnienia świadczenia na rzecz powoda, w tym, że kwota ta – zasądzona wyrokiem – została przekazana na rzecz powoda (lub poprzednika prawnego powoda) bezpośrednio przez ubezpieczyciela lub (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. powodując wygaśnięcie spornej wierzytelności w tej części. Tymczasem pozwany w tym zakresie zaniechał jakiejkolwiek inicjatywy dowodowej, co więcej pełnomocnicy stron na rozprawie w dniu 15 września 2021 roku oświadczyli, że pozwany nie dokonał bezpośrednio z wierzycielem żadnych rozliczeń, zaś pełnomocnik powoda wskazał, że powód w związku z powyższym wyrokiem nie otrzymał żadnych kwot ani od pozwanego, ani od ubezpieczyciela ani od inkasenta. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że zasądzenie powyższej kwoty samo w sobie nie prowadziło jeszcze do zaspokojenia roszczenia powoda i wygaśnięcia dochodzonej wierzytelności, tym bardziej, że umowa regulująca sposób rozliczenia zasądzonej kwoty, w tym jej przekazanie wierzycielowi, łącząca pozwanego i (...)spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. została rozwiązana przez cesjonariusza za wypowiedzeniem. Co więcej, wyrok dotyczył wierzytelności pozwanego wobec ubezpieczyciela i nie oznaczał automatyzmu w zaspokojeniu wierzytelności powoda. Rolą pozwanego było zatem zaoferowanie dowodów na okoliczność zaspokojenia wierzytelności powoda w części wynikającej z prawomocnego wyroku z dnia 02 grudnia 2019 wydanego w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18 przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, czego pozwany zaniechał, nie przedłożył bowiem żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że zasądzona kwota została przekazana powodowi. Tylko uzyskana od ubezpieczyciela kwota (uregulowana dobrowolnie lub wyegzekwowana) ma zaś znaczenie dla wierzytelności objętej niniejszym postępowaniem o tyle, o ile przekazanie tych środków powoduje jej zaspokojenie prowadząc do wygaśnięcia w tej części wierzytelności powoda wobec pozwanego z umowy najmu.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że Sąd jest związany na mocy art. 365 k.p.c. i art. 366 k.p.c. treścią rozstrzygnięcia (orzeczenia), więc bez znaczenia także pozostaje, że w uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że redagując wyrok omyłkowo wprowadzono do orzeczenia kwotę 2 398,50 złotych, zamiast kwoty 1 423,50 złotych.

Mając na względzie powyższe uznać należało, że pozwany nie zdołał wykazać, że obciążające go zobowiązanie do zapłaty kwoty 3 874,50 złotych z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego zostało zaspokojone ponad uwzględnioną przez powoda kwotę 975 złotych uzyskaną od ubezpieczyciela sprawcy szkody, a zatem roszczenie powoda było zasadne w pozostałej dochodzonej części, tj. w kwocie 2 899,50 złotych. W tym miejscu raz jeszcze podkreślić należy, że skoro zasądzona wyrokiem z dnia 02 grudnia 2019 wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18 przez Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie kwota 2 398,50 złotych nie została przekazana na rzecz wierzyciela (powoda), nie doszło w tym zakresie do wygaśnięcia wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem. Wskazać nadto należy, że w powyższej sprawie to nie powód pozywał ubezpieczyciela, tylko następca prawny pozwanego (cesjonariusz), zaś przedmiotem tego postępowania była wierzytelność pozwanego wobec ubezpieczyciela o odszkodowanie, a nie wierzytelność powoda wobec pozwanego o zapłatę czynszu najmu z umowy. Wierzytelność dochodzona w sprawie o sygn. akt XV GC 3084/18 przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie miała zaś dla wierzytelności objętej niniejszym pozwem jedynie to znaczenie, że w razie przekazania kwoty zasądzonej wyrokiem powodowi, jego wierzytelność w tym zakresie by wygasła. Skoro zaś nie było sporne, że mimo

powyższego wyroku, żadna kwota na rzecz wierzyciela (powoda) nie została przekazana, nie doszło w żaden sposób do wygaśnięcia jego wierzytelności w jakimkolwiek zakresie.

Mając na względzie powyższe i uznając, że pozostała część czynszu najmu w kwocie 2 899,50 złotych nie została w żadnym zakresie uregulowana na rzecz powoda (czy to przez samego pozwanego, czy to bezpośrednio przez ubezpieczyciela lub (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w związku ze wskazanym powyżej wyrokiem) Sąd na podstawie art. 659 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2021 roku, poz. 424) zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda F. O. z siedzibą w T. kwotę 2 899,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 24 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Raz jeszcze podkreślić należy, że pozwany wobec powoda odpowiadał za uregulowanie całej należności czynszowej za najem, ewentualne czynniki nie leżące po stronie powoda (za które powód nie ponosi odpowiedzialności) powodujące wydłużenie okresu najmu nie miały dla rozliczeń stron umowy najmu żadnego znaczenia (miały jedynie znaczenie w stosunku między pozwanym a dopuszczającym się wydłużenia np. zakładem naprawczym – ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza). Wreszcie bez znaczenia dla rozliczeń stron niniejszego procesu (stron umowy najmu) pozostawała kwestia wywiązania się powiernika z umowy powierniczego przelewu wierzytelności odszkodowawczej wobec ubezpieczyciela sprawcy szkody zawartej przez pozwanego z powiernikiem – skoro powiernik nie przekazał na rzecz powoda żadnej kwoty, pozwany odpowiada za zapłatę czynszu powodowi w niezaspokojonym zakresie, zaś kwestia ewentualnej odpowiedzialności odszkodowawczej powiernika wobec pozwanego z tytułu nieprzekazania powodowi na pokrycie czynszu najmu środków uzyskanych od ubezpieczyciela nie jest przedmiotem niniejszego postępowania i nie ma wpływu na rozliczenie stron przedmiotowego procesu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 1 117 złotych (w tym kwotę 200 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustaloną w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 03 października 2021 roku